

शिवाभ्यां नमः

११. दोषपरिहाराष्टकम्

11. தோஷபரிஹாராஷ்டகம்

अन्यस्य दोषगणनाकुतुकं ममैतद्

आविष्करोति नियतं मयि दोषवत्त्वम् ।

दोषः पुनर्मयि न चेदखिले सतीशे

दोषग्रहः कथमुदेतु ममेश तस्मिन् ॥ १

ஈச! பிறரது குறைகளை எண்ணுவதில் உள்ள இந்த என் ஆர்வம் நிச்சயமாக என்னிடம் குறையுள்ளதை வெளிப்படுத்துகிறது. என்னிடம் குறையில்லையேல், அனைவரும் ஈசனாகிவிடுவர். அப்போது பிறரிடம் குறை காண எப்படி இயலும்? (1)

एषा व्यथेतरकृतेति ममेश तस्मिन्

कोपो यदि स्वपरकाममुखप्रसूता ।

सेयं व्यथेति मयि मे न कथन्तु कोपः

स्वस्य व्यथा स्वदुरितप्रभवा हि सर्वा ॥ २

ஈச! இந்த வேதனை பிறரால் ஏற்பட்டது என்று எனக்கு அந்தப் பிறரிடம் கோபம். என் விருப்பமும் பிறரது விருப்பமும் மோதும் போது (என் விருப்பத்திற்கு இடமில்லாததால்) இந்த வேதனை ஏற்பட்டதென்றால் (அதில் ஒருகாரணமான) என்னிடம் ஏன் கோபம் ஏற்படவில்லை? (மேலும்) என் பாபத்தின் பின்விளைவே என் அனைத்து வேதனையு மல்லவா? (என் ஆசையும் அவனது ஆசையும் மோதின. என் ஆசை நிறைவேறவில்லை. கோபம் வந்தது. கோபத்திற்குக் காரணம் இருவரது ஆசைகளும். அப்போது அவனிடம் கோபம் வந்தது போல் என்னிடமும் கோபம் வரவேண்டுமே?) (2)

कामप्रभृत्यखिलदोषनिधेममैष

मय्याह दोषमिति को नु दुराग्रहोऽस्मिन् ।

हेयत्वमालपति योऽयमलं न केन

वार्योऽथ सत्ववति सोऽयमसत् किमाह ॥ ३

காமம் கோபம் முதலிய அத்தனை குறைகளின் இருப் பிடமான எனது குறை இது, அவன் என்னிடம் உள்ள குறையைச் சுட்டிக் காட்டினான் என்பதால் அவனிடம் இந்த ஆத்திரம் ஏன்? தவிர்க்க வேண்டிய குறை என்னிடமுள்ளது என அவன் கூறினான். அவனை எவர் தடுக்கமுடியும்? நிறை உள்ள இடத்திலா குறை கூறினான்? (3)

यः संश्रितः स्वहितधीर्व्यसनातुरस्तद्-

दोषस्य तं प्रति वचोऽस्तु तदन्यदोषम् ।

यद्वचि तन्मम न किं क्षतये स्वदोष-

चिन्तैव मे तदपनोदफलोचिताऽतः ॥ ४

ஒருவன் தனது நலம் விரும்பி என்னை அண்டினான் எனில் அவனது குறையைச் சொல்லலாம். அவ்வாறின்றி பிறரது குறையைக் கூறுவது என் அழிவிற்குத் தான் பயன்படும் அல்லவா? தன் குறையைப்பற்றிய சிந்தனை தன் குறையை அகற்றிக் கொள்ளப்பயன் படுவதானால் உசிதமானது. (4)

दोषं परस्य ननु गृह्णति मय्यनेन

स्वात्मैष एव परगात्रसमाहृतेन ।

दुर्वस्तुनेव मलिनीक्रियते तदन्य-

दोषग्रहादहह किं न निवर्तितव्यम् ॥ ५

பிறரது குறையைக் கண்டு பிடிக்கிற எனது உள்ளம் பிறரது உடலிலிருந்து கொணர்ந்த குறைகளைச்சுமந்து அதன் அழுக்கால் தானும் அழுக்காகிவிடுகிறது. அதனாலும் பிறரிடம் குறை காண்பதைத் தவிர்க்க வேண்டுமல்லவா?

निर्दोषभावमितरस्य सदोषभावं

स्वस्यापि संविदधती परदोषधीर्मे ।

आस्तामियं तदितरा तु परार्तिमात्र-

हेतुर्व्यनक्तु न कथं मम तुच्छभावम् ॥ ६

பிறரிடம் குறை காண்கிற என் புத்தி பிறரிடம் குறையில்லை என்னிடம் குறையுள்ளது என்ற நிலைக்குக் கொண்டுவிடுகிறது. இது இருக்கட்டும். என்னிடம் குறை யில்லை; அவனிடம் தான் குறையுள்ளது என்ற நிலை கொண்டால் அது (அவனுக்கு குறையைச் சுட்டிக் காட்டி) அவனுக்கு வேதனை தருவதாக மட்டும் அமையும். அது எனது அற்பத்தனத்தை வெளிக் காட்டாதா? (6)

पद्मादिसौरभ इव भ्रमरस्य हर्ष

हित्वाऽन्यदीयसुगुणे पुनरभ्यदोषे ।

हर्षो दुर्य इव गेहकितेः किमास्ते

हा मे कदेश कृपया विगच्छेत्स इषः ॥ ७

பிறரது சிறப்பைக் காணும் போது, தாமரையின் நறு மணத்தை உணர்ந்த வண்டிற்கு மகிழ்ச்சி ஏற்படுவது போல், எனக்கும் மகிழ்ச்சி ஏற்படும். பிறரது குறையைக் காணும் போதோ, வீட்டுப்பன்றிக்கு துர்நாற்றத்தில் மகிழ்ச்சிபோல் எனக்கு மகிழ்ச்சி ஏற்படும். ஈச! இந்நிலை (கெட்டதைக் கண்டு மகிழ்வது) உன்கிருதபயால் எப்போது விலகும்? (7)

दोषे स्वभाजि मतिर्लौशलमन्यभाजि

मौढ्यं गुणोऽभ्यजुषि हर्षभरः स्वभाजि ।

अस्तप्रसक्तिरखिलेषु दयात्युदार-

वृत्त्योर्जितो मम कदास्तु हरानुरागः ॥ ८

தன்னிடமுள்ள குறையை உணர்வதில் அறிவின் திறமை இருக்கட்டும். பிறரது குறையைக் காண இயலாமை இருக்கட்டும். பிறரிடம் சிறப்பைக் கண்டால் மகிழ்ச்சி வரட்டும். சிறப்பு தன்னிடமிருப்பின் அதில் ஒட்டுதல் வேண்டாம். எல்லோரிடமும் பரிவு இருக்கட்டும். இந்த உயர்ந்த மனப்போக்கால் எனக்குச் சிவனிடம் அன்பு நிலப்பெறுவது எப்போது? (8)

தோஷ்பரிஹாராஷ்டகம் முற்றிற்று